

Objawienie Jezusa Chrystusa - numer czternaście

Siódma pieczęć

Jeff Pippenger

2023-11-11

Przedstawiona w dwunastym rozdziale Księgi Objawienia wojna czasu próby wśród aniołów, która rozpoczęła się za sprawą Lucyfera w trzecim niebie, jest typem wojny czasu próby ludzi i aniołów, która kończy się w pierwszym niebie. Gdy Szatan i jego aniołowie zostali strąceni z trzeciego nieba, Szatan otworzył nowy front walki w ogrodzie Eden. Podobnie jak w wojnie trzeciego nieba z Lucyferem, Bóg ustanowił też dla ludzkości okres próby. Wojna w pierwszym niebie, która na dobre rozpocznie się wraz z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną, oznacza koniec czasu próby dla ludzkości.

W rozdziałach dwunastym i trzynastym Księgi Objawienia przedstawieni są smok, bestia i fałszywy prorok. Zwyczajowo rozumie się, że symbolizują one przede wszystkim przeszłe dzieje tych trzech potęg, lecz Jan otrzymał polecenie, by zapisać „to, co ma być”, a cała Księga Objawienia mówi o „dniach ostatecznych”, dlatego posługujemy się biblijną zasadą, że koniec jest ukazany w początku, i stosujemy symbole Objawienia jako prawdę teraźniejszą, a nie przeszłą.

Szatan został rozpoznany zarówno w wojnie, którą rozpoczął w trzecim niebie, jak i w pierwszej bitwie, którą sprowadził na ludzi w ogrodzie Eden, jako posługujący się „hipnotyzmem” w celu przekazywania swoich zdeprawowanych przekazów dla realizacji swoich działań wojennych.

Szatan kusił pierwszego Adama w Edenie, a Adam dyskutował z wrogiem, dając mu tym samym przewagę. Szatan użył wobec Adama i Ewy swojej mocy hipnotycznej i tej mocy usiłował użyć wobec Chrystusa. Lecz gdy przytoczono słowo Pisma Świętego, Szatan wiedział, że nie ma szans na zwycięstwo.

"Mężczyznom i kobietom nie wolno zgłębiać nauki o tym, jak zniewalać umysły tych, którzy z nimi obcują. To jest nauka, której uczy Szatan. Mamy sprzeciwiać się wszystkiemu tego rodzaju. Nie wolno nam wdawać się w mesmeryzm i hipnotyzm — naukę tego, który utracił swój pierwotny stan i został wyrzucony z niebiańskich dziedzińców." Umysł, charakter i osobowość, 713.

„Nauka, której naucza Szatan”, została doprowadzona do perfekcji przez globalistycznych kupców i jest realizowana poprzez „informacyjną superautostradę” w „czasach ostatecznych”. Szatan jest ojcem kłamstwa, a medialni giganci nie tylko promują fałsze, lecz także odsiewają prawdę, śledzą tych, których uznają za heretyków, i stosują najbardziej wyrafinowaną formę hipnotyzmu, jaką kiedykolwiek praktykowano w historii planety Ziemi. Wojna, która rozpoczęła się w trzecim niebie, uwydatnia ten aspekt wojny Szatana, aby wierni żyjący w czasie, gdy rozpocznie się wojna pierwszego nieba, mogli zostać z góry ostrzeżeni dzięki uprzedniej wiedzy. Kiedy zrozumiemy, że centrum sterowania światową siecią oraz „informacyjną superautostradą” jest zarządzane i

kontrolowane w Stanach Zjednoczonych, zyskujemy obraz tego, co znaczy, że Stany Zjednoczone sprowadzają ogień z nieba i zwodzą cały świat. „Ogień” w Księdze Objawienia symbolizuje przesłanie.

Symbolika trzynastego rozdziału Księgi Objawienia i trzynastego wersetu jest zaczerpnięta z bitwy na Górze Karmel, gdzie prorocy Baala i prorocy gaju nie byli w stanie sprowadzić ognia z nieba, aby potwierdzić, że Baal i Asztarte są prawdziwymi bogami. Baal jako bóstwo męskie, a Asztarte jako bóstwo żeńskie, reprezentują obraz bestii, nieświęte połączenie Kościoła i państwa. Byli prorokami Izebel, która pozostawała w bezbożnym związku z Achabem. Ci dwaj prorocy świadkowie obrazu bestii w historii z Góry Karmel wskazują na rolę Stanów Zjednoczonych, które najpierw tworzą obraz systemu papieskiego w samych Stanach Zjednoczonych, a następnie na całym świecie. „Ogień” na Karmelu miał być dowodem na to, kto jest prawdziwym Bogiem. Stanowił objawienie z nieba, wskazujące na prawdziwego Boga, i ten sam problem pojawia się, gdy Stany Zjednoczone sprowadzają ogień z nieba.

W Księdze Izajasza Bóg, który oznajmia koniec od początku, odnosi się do samego kontekstu wydarzeń na starożytnej Górze Karmel, a także do proroczego kontekstu ukazanego, gdy Stany Zjednoczone sprowadzają ogień z nieba.

Przedstawcie swoją sprawę, mówi Pan; przytoczcie swoje mocne racje, mówi Król Jakuba. Niech je przedstawią i niech nam ukażą, co ma się wydarzyć; niech ukażą rzeczy dawne, jakie były, abyśmy je rozważyli i poznali ich koniec; albo niech ogłoszą nam rzeczy, które mają nadejść. Ukażcie rzeczy, które mają nastąpić potem, abyśmy poznali, że jesteście bogami; tak, czyńcie dobro albo zło, abyśmy się zatrwożyli i wspólnie to ujrzeli. Oto jesteście niczym, a wasze dzieło jest nicością; obrzydliwością jest ten, kto was wybiera. Wzbudziłem jednego z północy i on przyjdzie; od wschodu słońca będzie wzywał mego imienia; a na ksiągach nadeptnie jak na zaprawę i jak garncarz depce glinę. Kto zapowiedział od początku, abyśmy wiedzieli? i z dawna, abyśmy mogli powiedzieć: miał rację? Tak, nikt nie pokazuje, nikt nie oznajmia, nikt nie słyszy waszych słów. Pierwszy powie Syjonowi: Oto, oto oni; a Jerozolimie dam tego, który przynosi dobrą nowinę. Izajasz 41:21-27.

W wojnie pierwszego nieba, która rozpocznie się wraz z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną, Stanom Zjednoczonym, a także samemu Szatanowi, będzie dozwolone "przedstawić" swoją "sprawę", i sprowadzą oni ogień z nieba, próbując dowieść, że bóg Jezebel jest prawdziwym Bogiem. Świat zostanie zmuszony do przyjęcia znamienia dnia czci tamtego boga. Ogień sprowadzony z nieba, za pośrednictwem "autostrady informacyjnej" do całej ludzkości, jest dziełem "nicości", a ten, kto wybiera przesłanie przekazywane za pośrednictwem tego medium, jest "obrzydliwością".

W tej wojnie sto czterdzieści cztery tysiące, a następnie wielka rzesza, będą świadkami Boga w sporze o to, kto jest prawdziwym Bogiem. Przesłania przekazywane przez obie strony wojny są przedstawione jako „ogień”. Wszystkie narody zostaną zgromadzone, aby rozstrzygnąć, kto jest prawdziwym Bogiem, i będą dwie klasy świadków, aby ustalić „prawdę”.

Niech wszystkie narody się zgromadzą i niech zbiorą się ludy: kto spośród nich może to ogłosić i ukazać nam dawne rzeczy? Niech przyprowadzą swoich świadków, aby byli usprawiedliwieni; albo niech usłyszą i powiedzą: To prawda. Wy jesteście moimi świadkami — mówi Pan — i moim sługą, którego wybrałem, abyście poznali i uwierzyli Mi oraz zrozumieli, że to Ja jestem; przede Mną nie został ukształtowany żaden bóg ani po Mnie nie będzie. Ja, Ja jestem Pan, a poza Mną nie ma zbawcy. Ja ogłosiłem, zbawiłem i ukazałem, gdy nie było wśród was obcego boga; dlatego jesteście moimi świadkami — mówi Pan — że Ja jestem Bogiem. Izajasz 43:9–12.

Ostateczna manifestacja Góry Karmel ma świadków na rzecz Szatana i świadków na rzecz Boga. Demonstracja ma dowieść, kto jest prawdziwym Bogiem, ale o czym mają dawać świadectwo wierni świadkowie Boga?

Tak mówi Pan, Król Izraela, i jego Odkupiciel, Pan Zastępów: Ja jestem pierwszy i ja jestem ostatni; a poza mną nie ma Boga. A któż jak Ja? Niech wezwie, niech to ogłosi i ułoży przede Mną, odkąd ustanowiłem lud starożytny; a to, co nadchodzi i co ma przyjść, niech im oznajmia. Nie bójcie się ani się nie lękajcie: czyż nie od owego czasu wam to powiedziałem i ogłosiłem? Wy jesteście moimi świadkami. Czy jest Bóg poza mną? Nie, nie ma żadnego; nie znam żadnego. Ci, którzy sporządzają rzeźbiony posąg, wszyscy są marnościami; ich pożądane rzeczy nie przyniosą zysku; a oni sami są swymi świadkami; nie widzą ani nie wiedzą, aby się zawstydzili. Izajasza 44:6-9.

Wierni w ostatecznej konfrontacji na Górze Karmel mają świadczyć o prawdzie, że Bóg jest pierwszym i ostatnim. On jest Bogiem, który "wyzaczył starożytny lud", aby wskazać "to, co nadchodzi". Świadczenie Boga mają przedstawić Objawienie Jezusa Chrystusa, które zostaje odpieczętowane tuż przed ostateczną bitwą na Górze Karmel.

Szatańskie przesłanie z Góry Karmel jest przedstawiane jako ogień, który zstępuje z nieba.

I czyni wielkie cuda, tak że zsyła ogień z nieba na ziemię na oczach ludzi, Objawienie 13:13.

Werset opisuje cuda, których Stany Zjednoczone dokonują dzięki współczesnej nauce hipnotyzmu, która jest przekazywana ludzkości za pośrednictwem „autostrady informacyjnej”. Ale werset nawiązuje także do pojawienia się samego Szatana, gdy podszyje się on pod Chrystusa.

Anioł, który przyłącza się do głoszenia poselstwa trzeciego anioła, ma oświecić całą ziemię swoją chwałą. Zapowiedziane jest tu dzieło o zasięgu ogólnoswiatowym i niezwyklej mocy. Ruch adwentowy z lat 1840–1844 był wspaniałym przejawem mocy Bożej; poselstwo pierwszego anioła zostało zaniesione do każdej placówki misyjnej na świecie, a w niektórych krajach panowało największe ożywienie religijne, jakie widziano w jakimkolwiek kraju od czasów Reformacji XVI wieku; lecz wszystko to zostanie przewyższone przez potężny ruch związany z ostatnim ostrzeżeniem trzeciego anioła.

To dzieło będzie podobne do tego z Dnia Pięćdziesiątnicy. Jak „wczesny deszcz” został dany — w wylaniu Ducha Świętego na początku głoszenia ewangelii — aby wzeszło cenne ziarno, tak „późny deszcz” zostanie dany pod koniec, aby żniwo dojrzało. „Wtedy poznamy, jeśli będziemy dalej dążyć do poznania Pana: Jego wyjście jest pewne jak poranek; i przyjdzie do

nas jak deszcz, jak deszcz późny i wczesny dla ziemi." Ozeasza 6:3. „Weselcie się więc, dzieci Syjonu, i radujcie się w Panu, waszym Bogu, bo dał wam deszcz wczesny w odpowiedniej mierze i sprawi, że spadnie dla was deszcz, deszcz wczesny i deszcz późny.” Joela 2:23. „W ostatecznych dniach, mówi Bóg, wyleję Ducha mego na wszelkie ciało.” „I stanie się, że każdy, kto wezwie imienia Pana, będzie zbawiony.” Dzieje Apostolskie 2:17, 21.

Wielkie dzieło ewangelii nie ma się zakończyć mniejszym przejawem mocy Bożej niż ten, który nazaczył jej początek. Proroctwa, które spełniły się w wylaniu wczesnego deszczu na początku ewangelii, mają się ponownie wypełnić w późnym deszczu przy jej końcu. Oto „czasy ochłody”, na które oczekiwał apostoł Piotr, gdy powiedział: „Przeto pokutujcie i nawróćcie się, aby wasze grzechy zostały zglądzone, gdy nadejdą od oblicza Pana czasy ochłody; a On pośle Jezusa.” Dzieje Apostolskie 3:19, 20.

„Boży słudzy, z twarzami rozświetlonymi i jaśniejącymi świętym poświęceniem, pospieszą z miejsca na miejsce, aby głosić przesłanie z nieba. Tysiącami głosów na całej ziemi zabrmi ostrzeżenie. Będą się działy cuda, chorzy zostaną uzdrowieni, a znaki i cuda będą towarzyszyć wierzącym. Również szatan będzie działał, dokonując zwodniczych cudów, nawet na oczach ludzi sprowadzając ogień z nieba. Objawienie 13:13. W ten sposób mieszkańcy ziemi zostaną doprowadzeni do opowiedzenia się.” Wielki bój, 611, 612.

Kiedy nadejdzie czas, gdy Szatan spuści ogień z nieba, "mieszkańcy ziemi będą zmuszeni zająć stanowisko." W tym czasie Boży świadek "będzie się spieszył z miejsca na miejsce, aby głosić poselstwo z nieba. Tysiącami głosów, na całej ziemi, zostanie ogłoszone ostrzeżenie." Dzieło, którego dokonają Boży świadkowie, "będzie podobne do tego z dnia Pięćdziesiąticy", gdy "anioł, który łączy się w ogłaszaniu poselstwa trzeciego anioła, ma rozświetlić całą ziemię swoją chwałą." W dniu Pięćdziesiąticy ogień był symbolem wylania Ducha Świętego, a ogień jest także symbolem wylania nieświętego ducha Szatana.

Po tym, jak Jan przedstawia sto czterdzieści cztery tysiące oraz wielki tłum w siódmym rozdziale Księgi Objawienia, opisuje otwarcie siódmej, ostatecznej pieczęci. Ostateczna, czyli siódma pieczęć, symbolizuje odpieczętowanie Objawienia Jezusa Chrystusa, które jako jedyne proroctwo w Księdze Objawienia miało zostać odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski. Siódma pieczęć, siedem gromów i Objawienie Jezusa Chrystusa to symbole tej samej prawdy, która zostaje objawiona tuż przed zamknięciem czasu łaski. Objawienie Jezusa Chrystusa podkreśla charakter Chrystusa i Jego stwórczą moc jako Alfę i Omegę. Siedem gromów wskazuje na historię, w której następuje zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, a siódma pieczęć wskazuje na wylanie Ducha Świętego w okresie, gdy dwaj świadkowie zostają wskrzeszeni i otrzymują stwórczą moc "prawdy" Bożej, która jest przekazywana od Ojca, do Syna, do Gabriela, do proroka, aż do tych, którzy decydują się czytać, słuchać i zachowywać moc w niej zawartą.

A gdy otworzył siódmą pieczęć, nastąpiło w niebie milczenie jakby na pół godziny. I ujrzałem siedmiu aniołów, którzy stali przed Bogiem; i dano im siedem trąb. I przyszedł inny anioł, i stanął przy ołtarzu, mając złotą kadzielnicę; i dano mu wiele kadzidła, aby je ofiarował wraz z modlitwami wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który był przed tronem. A dym kadzidła, który wznosił się wraz z modlitwami świętych, wzstąpił przed Boga z ręki anioła. I anioł wziął

kadzielnicę, i napełnił ją ogniem z ołtarza, i rzucił na ziemię; i rozległy się głosy, i grzmoty, i błyskawice, i trzęsienie ziemi. Objawienie 8:1–5.

W wersetach mowa jest o „siedmiu aniołach”, którzy „stanęli przed Bogiem” z „siedmioma trąbami”. Owych siedmiu aniołów trębaczy zwyczajowo, i słusznie, rozumiano jako przedstawiających sądy Boże przeciwko Rzymowi za narzucenie niedzielnego kultu. Pogański Rzym, za Konstantyna, uchwalił pierwsze prawo niedzielne w roku 321, a do roku 330 jego imperium zostało podzielone na Wschód i Zachód. Od tego momentu zaczęły rozbrzmiewać pierwsze cztery trąby i symbolizowały siły historyczne skierowane przeciwko jego imperium, które do roku 476 doprowadziły do tego, że miasto Rzym pozostało bez rzymskiego władcy — nigdy już nie rządził nim żaden Rzymianin — a miasto to było symbolem siły i chwały Rzymu. Gdy papieństwo uchwaliło prawo niedzielne na Soborze w Orleanie w roku 538, Mahomet został wzbudzony, aby przynieść sąd nad Kościołem rzymskim, co jest przedstawione przez piątą i szóstą trąbę, które były także pierwszym i drugim biada, i przedstawiały islam. Jakkolwiek trafne jest tradycyjne rozumienie tych trąb, w fragmencie, w którym są przedstawione w dziewiątym rozdziale Apokalipsy, są one określone jako „plagi”.

A pozostali ludzie, których nie zabito tymi plagami, nie odwrócili się jednak od uczynków swoich rąk, aby nie oddawać czci demonom i bożkom ze złota, ze srebra, z brązu, z kamienia i z drewna, które ani widzieć, ani słyszeć, ani chodzić nie mogą. Nie odwrócili się też od swoich morderstw, ani od swoich czarów, ani od swego nierządu, ani od swoich kradzieży. Apokalipsa 9:20, 21.

Doskonałym i ostatecznym wypełnieniem siedmiu trąb jest siedem ostatnich plag z szesnastego rozdziału Apokalipsy. Nawet pobieżny przegląd proroczych cech siedmiu trąb z dziewiątego rozdziału Apokalipsy wykazuje, że posiadają one cechy analogiczne do siedmiu ostatnich plag. Otwarcie siódmej pieczęci ma miejsce w historii, gdy okres próby ma się zakończyć, a gniew Boży, przedstawiony przez siedem ostatnich plag, ma zostać wylany.

Gdy Chrystus, jako Lew z pokolenia Judy, „otworzył siódmą pieczęć”, przyszedł anioł i stanął przy ołtarzu, mając złotą kadzielnicę; i dano mu wiele kadzidła, aby złożył je wraz z modlitwami wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który był przed tronem. A dym kadzidła wraz z modlitwami świętych wznosił się przed Bogiem z ręki anioła.” Wylanie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy poprzedziła jednomyślna modlitwa wierzących, którzy zgromadzili się w Jerozolimie.

"Przebudzenie prawdziwej pobożności wśród nas jest największą i najpilniejszą ze wszystkich naszych potrzeb. Dążenie do tego powinno być naszym pierwszym zadaniem. Musimy włożyć usilne starania, aby otrzymać błogosławieństwo Pana, nie dlatego, że Bóg nie jest skłonny udzielić nam swego błogosławieństwa, lecz dlatego, że nie jesteśmy przygotowani, aby je przyjąć. Nasz Ojciec niebieski chętniej daje swego Ducha Świętego tym, którzy Go proszą, niż ziemscy rodzice są skłonni dawać dobre dary swoim dzieciom. Ale naszym zadaniem jest, poprzez wyznanie, uniżenie, skrucę i gorliwą modlitwę, spełnić warunki, na mocy których Bóg obiecał udzielić nam swego błogosławieństwa. Przebudzenia można oczekiwać jedynie jako odpowiedzi na modlitwę." Wybrane poselstwa, tom 1, 121.

Otwarcie siódmej pieczęci wskazuje na opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Opieczętowanie zostaje zapoczątkowane modlitwą, lecz nie po prostu samym aktem modlitwy, ale konkretną modlitwą. Ta konkretna modlitwa jest wskazana w Księdze Daniela, która, rzecz jasna, jest także Księgą Objawienia.

Jan w Objawieniu, a Daniel w swojej księdze, przedstawiają sto czterdzieści cztery tysiące w "ostatnich dniach". W "ostatnich dniach" ci, którzy mają być świadkami Boga podczas bitwy pierwszego nieba, będą świadczyć o prorocत्वie, które zostaje odpieczętowane tuż przed zakończeniem czasu próby. Jest to przedstawione jako siódma pieczęć w wersetach, które teraz rozważamy. Modlitwy, które docierają do anioła ze "złotą kadzielnicą", są przedstawione przez modlitwę Daniela w rozdziale dziewiątym jego księgi. Ta modlitwa jest modlitwą konkretną, którą Mojżesz nakreślił w związku z prorocत्वem "siedmiu czasów". Modlitwa jest dwuczęściowa, a Daniel ujmuje kontekst swojej dwuczęściowej modlitwy w kategoriach "klątwy" i "przysięgi" Mojżesza. Księgi Daniela i Objawienia są tą samą księgą, a te same linie prorocтва, które znajdują się w księdze Daniela, są podjęte w księdze Objawienia.

Modlitwa, która sprowadza wylanie świętego ognia w ruchu potężnego anioła z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, to modlitwa Daniela o „siedem czasów”. To modlitwa, która sprowadziła z nieba anioła Gabriela, aby wyjaśnił Danielowi prorocтва. Pod koniec jego modlitwy, która obejmuje pierwszych dwadzieścia wersetów dziewiątego rozdziału Księgi Daniela, Gabriel zstąpił około czasu ofiary wieczornej. Modlitwy, które wnoszą się i które przyjmuje anioł ze złotą kadzielnicą, to modlitwy wnoszone o zachodzie słońca, u zmiernych „dni ostatecznych”.

A kiedy mówiłem, modliłem się i wyznawałem swój grzech oraz grzech mojego ludu, Izraela, i zanosilem błaganie przed Panem, moim Bogiem, w sprawie świętej góry mojego Boga; tak, jeszcze gdy mówiłem w modlitwie, mąż Gabriel, którego widziałem w widzeniu na początku, przyleciał szybko i dotknął mnie około czasu wieczornej ofiary. Daniela 9:20, 21.

Modlitwa Daniela była wyznaniem nie tylko jego grzechów, lecz także grzechów ludu Bożego. Jego modlitwa jest wzorcem modlitwy pokutnej związanej z wyrażeniem „siedem razy” z 26. rozdziału Księgi Kapłańskiej.

A ci z was, którzy pozostaną, będą marnieć w swojej nieprawości w ziemiach waszych wrogów; a także z powodu nieprawości swoich ojców będą marnieć wraz z nimi. Jeśli wyznają swoją nieprawość i nieprawość swoich ojców, wraz z przewiną, której się dopuścili przeciwko Mnie, i że postępowali wbrew Mnie; oraz że i Ja postępowalem wbrew nim i zaprowadziłem ich do ziemi ich wrogów; jeśli wtedy ich nieobrzezane serca się ukorzą i przyjmą karę za swoją nieprawość: wtedy wspomnę na Moje przymierze z Jakubem, a także na Moje przymierze z Izaakiem, i również wspomnę na Moje przymierze z Abrahamem; i wspomnę na ziemię. Księga Kapłańska 26:39–42.

Po tym, jak Mojżesz przedstawia karę związaną z „siedmioma razami”, którą nazywa „sporem” Bożego „przymierza”, wskazuje, co lud Boży ma uczynić, jeśli i kiedy uświadomi sobie, że jest niewolnikiem w ziemi nieprzyjaciela, tak jak był nim Daniel. Powinni byli, jak uczynił Daniel,

wyznać swoje grzechy, a także grzechy swoich ojców.

Kiedy ta szczególna modlitwa zostanie złożona przez tych, którzy są powołani, by stanowić sto czterdzieści cztery tysiące, anioł ze złotą kadzielnicą weźmie "kadzielnicę i napełni ją ogniem z ołtarza, i rzuci ją na ziemię; i były głosy, i grzmoty, i błyskawice, i trzęsienie ziemi." Święty ogień, który reprezentuje orędzie "prawdy" w przeciwieństwie do fałszywego orędzia "ognia", które Stany Zjednoczone i Szatan sprowadzają z nieba, ma miejsce w godzinie "trzęsienia ziemi", którym jest ustawa niedzielną.

W Księdze Zachariasza dowiadujemy się, że podczas odbudowy świątyni i Jerozolimy po powrocie z niewoli, w której przebywał również Daniel, Zorobabel położył zarówno fundamenty, jak i kamień szczytowy świątyni.

Wtedy odpowiedział i rzekł do mnie: To jest słowo Pana do Zorobabela: Nie siłą ani mocą, lecz moim Duchem — mówi Pan Zastępów. Kimże jesteś, wielka góro? Przed Zorobabelem staniesz się równiną; a on wyniesie kamień wierzchni przy okrzykach: Łaska, łaska nad nim. I znowu doszło mnie słowo Pana, mówiące: Ręce Zorobabela założyły fundament tego domu; jego ręce także go dokończą; i poznasz, że Pan Zastępów posłał mnie do was. Bo któż pogardził dniem małych początków? Będą się radować i zobaczą sznur mierniczy w rękę Zorobabela wraz z owymi siedmioma; są to oczy Pana, które przebiegają całą ziemię.
Zachariasza 4:6–10.

Zorobabel oznacza „potomek Babilonu” i jest symbolem drugiego poselstwa anielskiego, które w połączeniu z poselstwem Wołania o północy położyło „fundament” na początku ruchu adwentystycznego. Zorobabel reprezentuje także powtórzenie drugiego poselstwa anielskiego w końcowej fazie ruchu adwentystycznego, w ruchu Future for America, gdy zostaje położony „kamień wierzchni”.

Świat radował się z powodu dwóch świadków, którzy zostali zabici w dolinie martwych kości, na ulicy, która jest „autostradą informacyjną”. Gdy tych dwóch świadków przywrócono do życia, świat się przestraszył, a niebiosy się radowały. Zachariasz, jak wszyscy prorocy, wskazuje na „dni ostateczne”, kiedy lud Boży się raduje. Zachariasz informuje nas, że radują się ze zmartwychwstania dwóch świadków, gdy widzą „tych siedmiu”. „Ci siedmiu” to to samo hebrajskie słowo, które w Księdze Kapłańskiej, w rozdziale dwudziestym szóstym, tłumaczy się jako „siedem razy”. Ruch pierwszego anioła położył kamień węgielny Mojżeszowego „siedem razy”, a ta „prawda” ma być również kamieniem zwieńczającym ruch trzeciego anioła, mimo jej odrzucenia w 1863 roku.

Gdy zostanie to rozpoznane i wypełnione oraz wprowadzone w życie dzięki odpowiedniej podwójnej modlitwie, prawdziwy ogień zostanie rzucony na ziemię, tak jak w dniu Pięćdziesiątnicy.

Będziemy kontynuować omawianie otwarcia siódmej pieczęci w następnym artykule.